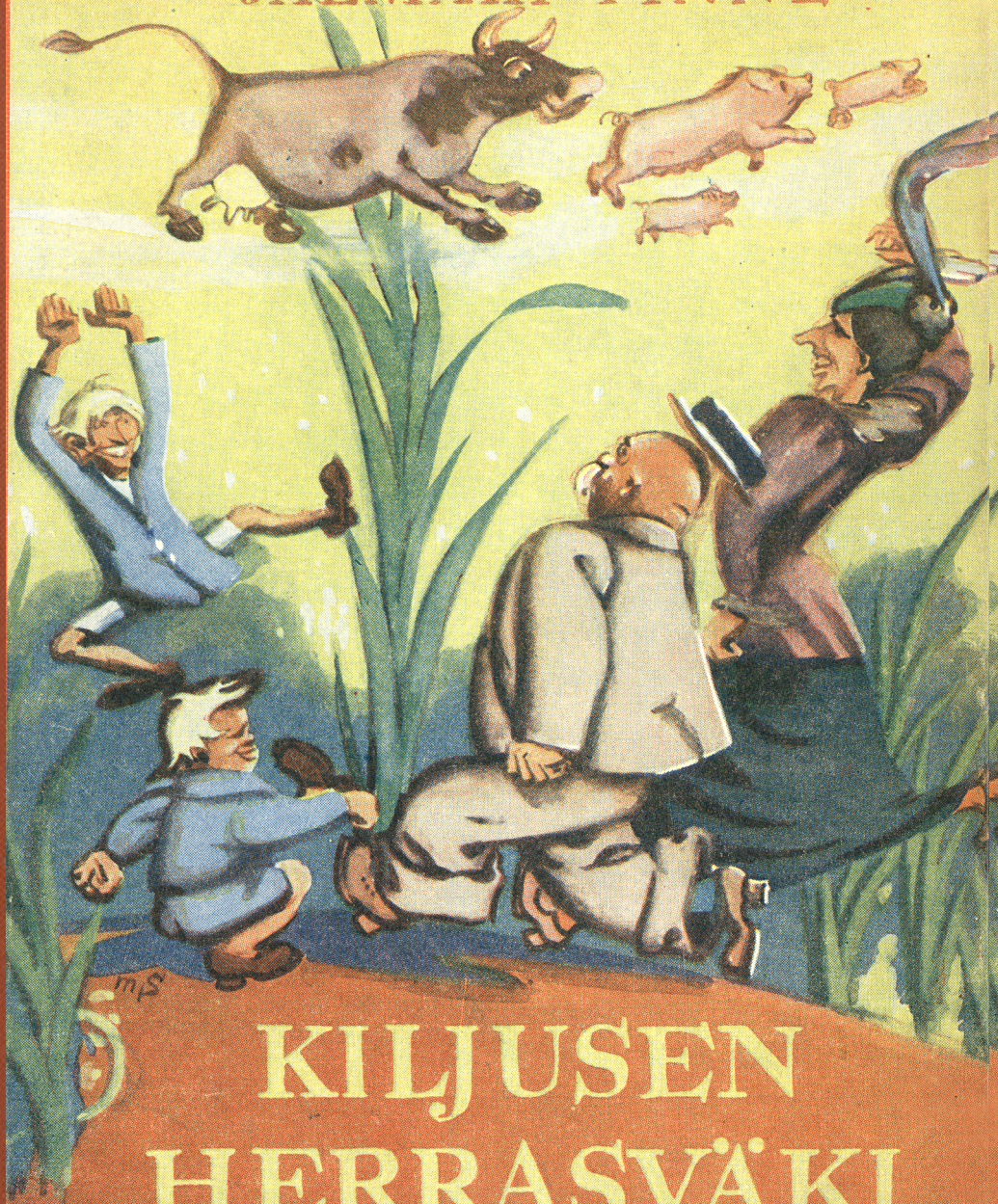

JALMARI FINNE

KILJUSEN
HERRASVÄKI
SATUMAASSA

O T A V A

KILJUSEN HERRASVÄKI
SATUMAASSA

KILJUSEN HERRAS- VÄKI SATUMAASSA

KIRJOITTANUT
JALMARI FINNE

KUVITTANUT
R. KOIVU

NELJÄS PAINOS

HELSINGISSÄ
KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA

näköispainos ntamo 2013

ISBN 978-952-215-399-9

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

www.ntamo.net

Yhteistyössä

***Kustannusosakeyhtiö Otavan laakapaino
Helsinki 1955***

ENSIMMAINEN LUKU.

UKKELI VIE HANNAN JA KILJUSEN HERRASVAEN SATUMAAHAN.

Oli kerran köyhä kalastaja, joka asui yksinäisessä mökis-
sään järven rannalla. Mikä hänen nimensä oli, sitä ei kukaan
tiennyt, tai ehkä ei enää muistanut, vaan kaikki kutsuivat
häntä ukkeliksi. Hän oli jo hyvin vanha, hänen valkoinen
partansa ulottui pitkälle alas rinnalle ja hänen tukkansa oli
myös aivan valkoinen.

Vaikka ukkeli olikin hyvä ja herttainen mies, niin kylä-
läiset tekivät hänestä pilkkaa hänen kuuroutensa vuoksi.
Ukkeli nimittäin ei kuullut heidän puhettaan. Mutta aivan
kuuro hän ei sentään ollut, sillä lasten puhetta hän kuuli
aina. Sitäpaitsi ukkeli väitti kuulevansa kaiken, mitä satu-
maassa puhuttiin. Tänne hän sanoi usein menevänsä ja sanoi
olevansakin siellä oikein huomattu ihminen.

Kyllähän kyläläiset olivat joskus kuulleet satumaasta
puhuttavan, mutta kukaan ei uskonut sen todellisuudessa
olevankaan, siksi he ukkelin puheille nauroivat ja pilkkasi-
vat häntä. Mutta kun ukkeli ei heidän puhettaan kuullut,
niin ei hän välittänyt vähääkään siitä, mitä aikuiset hänelle
sanoivat. Mutta kaikki lapsetkaan eivät uskoneet satumaan
olevan olemassa ja se kovasti ukkelia suretti:

Olipa ukkelilla kuitenkin muuan pikkuinen ystävä, joka
varmasti luotti siihen, että satumaa on olemassa ja että sinne

ukkelin usein meni. Tämä oli pikkuinen tyttö, jonka nimi oli Hanna.

Ukkelin kanssa Hanna usein keskusteli satumaasta ja viimein pyysi hartaasti, että hänkin sinne saisi lähteä.

— Ihmisen täytyy olla oikein hyvä ja kiltti, ennenkuin hän satumaassa tulee toimeen, sanoi siihen ukkeli.

— Minä lupaan olla kiltti, lausui Hanna.

— Lupaus ei riitä, vastasi ukkeli. — Sinun täytyy todistaaakin se.

— Millä minä sen todistan, kysyi Hanna.

— Sillä, että kaksi viikkoa olet niin hyvä, ettei äidilläsi ole moitteen sanaa sinusta sanottavana. Jos niin käy, niin vien sinut satumaahan, vieläpä lupaan, että saat ottaa mukaasi kaikki ne ystäväsi, jotka vain tahdot.

Tästä Hanna kovasti riemastui. Hän oli aivan varma siitä, että oikein ponnistamalla voimiaan hän kyllä voi olla sellainen, ettei äidillä ole moitteen sanaa hänestä sanottavana.

Ja Hanna yritti parastaan. Hän teki kaiken, minkä hänen äitinsä käski, jopa usein sellaistaakin, mitä äiti ei suorastaan vaatinut, mutta minkä Hanna tiesi hänelle olevan mieluista. Ja toinen päivä kului toisensa jälkeen ja joka ilta ennen levolle menoa sanoi äiti:

— Tänään sinä taas olet ollut niin kiltti, ettei toista niin kilttiä tyttöä olekaan koko maailmassa.

Ja kun Hanna sen kuuli, niin hän yhä enemmän ponnisti voimiaan, täyttääkseen kaikessa äitinsä tahdon ja toivomukset.

Kun kaksi viikkoa alkoi kulua umpeen ja äiti jälleen oli vakuuttanut, että Hanna oli maailman parhain tyttö, alkoi Hanna valmistautua matkalle.

Hän oli saanut luvan ottaa ystäviä mukaansa. Koko kylässä ei ollut ketään sellaista, jonka Hanna mielellään olisi

seurakseen valinnut, sillä toiset lapset olivat pahoja eikä kukaan heistä uskonut satumaata olevankaan.

Mutta Hanna oli kuullut puhuttavan eräistä ihmisistä, joiden hän uskoi mielellään tulevan satumaahan. Heitä oli neljä, isä, äiti ja kaksi poikaa. Ja heitä kutsuttiin Kiljusen herrasväeksi.

Eräänä päivänä, kun kaksi viikkoa oli kulunut umpeen siitä, jona ukkeli oli lupauksensa antanut, kirjoitti Hanna kirjeen Kiljusen herrasväelle ja pyysi heitä tulemaan seurakseen satumaahan. Eihän Hanna heidän osoitettaan tien-nyt, mutta hän luotti siihen, että postilaitos kyllä ottaa siitä selon.

Ja postilaitos otti siitä selon. Eräänä päivänä saapui Hannalle kirje, missä itse isä Kiljunen kiitti omasta ja perheensä puolesta ja vakuutti, että he suurella ilolla lähtevät katsomaan satumaata, koska eivät vielä koskaan sitä ennen olleet sitä nähneet. He lupasivat heti paikalla lähteä matkalle Hannan luo.

Kiireimmän kautta Hanna silloin meni ukkeliä tapamaan. Hän saapui tämän mökille ja kolkutti ovelle, mutta mitään vastausta ei kuulunutkaan. Hanna huusi, mutta sitenkään ei näkynyt mitään ukkeliä.

Hannan tässä odotellessa tuli mökille muuan Esko niminen poikaviikari. Kyllähän Hanna Eskon tuns, tuns val-
lan hyvin, sillä tämä oli hänelle usein tehnyt kiusaa. Esko kalasteli aikansa kuluksi ja oli tullut ukkelilta ostamaan ongenkoukkuja. Kuullessaan Hannan huutelevan ukkeliä, sanoi hän:

— Älä suotta huuda, eihän kuuro ihminen sitä kuule.

— Ei ukkeli ole kuuro, sanoi Hanna, — sillä hän kuulee aina kaiken, mitä minä sanon.

— Loruja, vastasi siihen Esko.

— Ukkeli kuulee oikein hyvin, vakuutti Hanna, — hän

ei vain tahdo kuulla kaikenlaisten pahojen ihmisten puheita. Hän kuulee lasten puheet ja kuulee kaiken satumaassa.

— Vai satumaassa? lausui Esko. — Eihän satumaata olekaan olemassa.

— Onpas, vakuutti Hanna. — Satumaa on olemassa ja minä lähden sinne tänään ukkelin ja Kiljusen herrasväen seurassa.

— Nyt sinä taas puhut tyhmyyksiä, sanoi Esko nauraen. — Eihän Kiljusen herrasväkeäkään ole olemassa.

— Etteikö heitä olisi olemassa? huudahti Hanna. — Kyllä minä tiedän, että isä ja äiti Kiljunen sekä Mökö ja Luru ovat olemassa ja heillä on vielä pikkuinen pyöreä villakoirakin, jonka nimi on Pulla.

— Se on paljasta juttua, sanoi Esko.

— Saat nähdä, onko juttua, vakuutti Hanna. — He ovat kirjoittaneetkin minulle ja ovat luvanneet tänä iltana tulla tänne.

Esko ei sittenkään uskonut Hannan puheita.

Hannalla oli jo kiire päästä satumaahan ja hän kaipasi kovasti ukkelia. Miettiessään, millä keinolla hän tämän tapaisi, muisti Hanna ukkelin kertoneen, että jos lyö yhteen kahta kiveä, jotka ovat hänen mökkinsä oven edessä, niin jokainen hyvä ihminen kuulee kolmannella kerralla ilmassa kirkkaan soinnun, sellaisen, joka kutsuu ukkelin saapuville, on hän vaikka kuinka kaukana tahansa. Mutta ellei ollut hyvä, niin voi kivien yhteen lyömisestä olla vaaraa. Missään tapauksessa ei niitä saisi lyödä kolmea kertaa enempää yhteen. Tätä ennen Hanna ei ollut uskaltanut niihin kajota, sillä hän ei koskaan vielä ollut mielestään ollut oikein hyvä, mutta nyt hän siitä oli varma, siksi hän uskalsi koettaa tätä keinoa, kutsuakseen ukkelin saapuville.

Kyllä Esko nauroi, kun Hanna tämän hänelle kertoi, sillä tuo paha poikaviikari ei koskaan uskonut mitään, joka erosi tavallisuudesta.

Hanna löi kiviä yhteen, ja aivan oikein, kolmannella kerralla hän kuuli ilmassa kirkkaan säveleen, ja siitä Hanna kovasti riemastui, sillä nyt hän tiesi olleensa todella hyvä ja pääsevänsä satumaahan.

— Minä kuulin, minä kuulin soinnun! sanoi hän hypellen iloissaan.

Esko, joka oli paha poika, ei tietysti ollut kuullut mitään. Hänessä heräsi kuitenkin uteliaisuus ja hänkin tahtoi koiruoksissaan lyödä kiviä yhteen.

Hän teki sen.

— Ei kuulu mitään, sanoi hän.

Hän löi toisen kerran.

— Ei kuulu mitään, sanoi hän taas.

Hän löi kolmannen kerran.

— Ei kuulu mitään, lausui hän jälleen.

Hän löi neljännen kerran, vaikka Hanna kovasti siitä varoitti.

— Ei kuulu mitään, sanoi hän.

Samassa Hanna purskahti helakasti nauramaan.

— Ei kuulukaan, mutta näkyy, sanoi hän.

Hän nauroi aivan katketakseen, sillä Eskon selkään oli äkkiä kasvanut ketunhäntä. Esko ei tätä itse huomannut ja löi viidennen kerran kiviä yhteen.

— Ei kuulu mitään, sanoi hän taas.

— Mutta näkyy yhä enemmän, lausui Hanna nauraen niin että oli läikähtyä.

Eskon päähän ilmestyi nimittäin jäniksen korvat. Esko ei tätäkään huomannut, vaan löi kuudennen kerran. Ja silloin hän löi kivellä pahasti sormilleen. Ja siitäpä hän alkoi hirveästi huutaa.

— Eikö nyt kuulu? sanoi Hanna. — Sinähän huudat aivan yhtä kovaa kuin Kiljuset.

Mutta huomasipa Esko jo, mitä hänelle oli tapahtunut. Hän säikähtyi aivan pahanpäiväisesti ja koetti nyhtäistä

S U O M E N K A N S A N O M A T

K I L J U S E T

Jalmari Finnen Kiljus-kirjat ovat vuosikymmeniä olleet Suomen kansan lempilapsia, ja vaikka ensimmäisen kirjan ilmestymisestä on kulunut jo yli neljäkymmentä vuotta, tuntuu lukijasta siltä kuin kuuluisa perhe ikinuorena eläisi keskuudessamme jossakin. Finne on tavoittanut juuri sen otteen, joka vie lapset — ja useimmat aikuisetkin — mukanaan. Kiljusen isoääninen ja kovaonninen herrasväki, isä ja äiti Kiljunen, pojat Mökö ja Luru, pikkusisar Plättä sekä villakoira Pulla seikkailevat niin hassunkurisen riemukkaasti, että lukija muistaa heidät vielä harmaapäänä vanhuksenakin.

Tässä koko sarja ja teosten 1. painoksen ilmestymisvuosi:

Kiljusen herrasväki. 1914. 9. painos. 88. sivua. Kuvittanut R. Rindell.

Kiljusen herrasväen uudet seikkailut. 1916. 9. painos. 69 sivua. Kuvittanut R. Rindell.

Kiljusen herrasväki satumaassa. 1916. 4. painos. 80 sivua. Kuvittanut R. Koivu.

Kiljusen Plättä. 1917. 6. painos. 69 sivua. Kuvittanut R. Rindell.

Kiljusen herrasväki partiolaisina. 1918. 5. painos. 84 sivua. Kuvittanut R. Rindell.

Luru Kiljunen ja hänen Hömppänsä. 1919. 4. painos. 67 sivua. Kuvittanut R. Rindell.

Kiljusten vallankumous. 1921. 4. painos. 54 sivua. Kuvittanut R. Koivu.

Kiljuset palaavat. 1925. 4. painos. 71 sivua. Kuvittanut R. Koivu.

O T A V A

NÄKÖISPAINOS NTAMO 2012

9 789522 153999 >

WWW.NTAMO.NET